Jumala näyttää meille Raamatussa hyvin harvoja tapauksia, miksi yksittäisen ihmisen täytyi kärsiä. Kun Jeesus meni opetuslastensa kanssa sokeana syntyneen miehen ohi, nämä kysyivät häneltä, johtuiko miehen sokeus hänen omista vai hänen vanhempiensa synneistä. Jeesus selitti heille, että mies syntyi sokeana, koska Jumala halusi näyttää kaikkivaltiutensa parantamalla miehen (Johanneksen evankeliumi 9:1-7). Ananias ja Safira sen sijaan kaatuivat kuolleena maahan heidän valehdeltuaan julkisesti seurakunnalle (Apostolien teot 5:1-11).

Kärsimys ikuisuuden kannalta katsottuna

Kärsimystä ei saa tarkastella ikuisuutta huomioon ottamatta! Apostoli Paavali löysi syitä kerskailla „heikkoudestaan“ - siis sairauksistaaan, kivuistaan, menetyksistään. Hän luettelee kärsineensä kidutuksen, ruoskinnan, vankilassaolon, kivityksen, haaksirikon, ryöstön, sairauden, uupumuksen, nälän, janon ja kylmyyden takia (2. korinttilaiskirje 11:16-33). Hänen kirjeensä osoittavat, että vasta Jeesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta meille tuli mahdolliseksi ikuinen elämä. Tämän kannalta ajallinen kärsimys saa suorastaan vähäpätöisen merkityksen: ***„Sillä minä päättelen, etteivät nykyisen ajan kärsimykset ole mitään sen kirkkauden rinnalla, joka vielä on ilmestyvä ja tuleva osaksemme.“*** (Roomalaiskirje 8:18). Muuan ystävä, joka joutuu kärsimään monen sairauden aiheuttamista kovista kivuista, kirjoitti minulle: *„Kestän tämänpuolisen elämän, sillä minun lohdutukseni on ikuisuus.“*

Mitä Jumala tekee kärsimyksen ja kuoleman suhteen?

Ihmisiltä, jotka syyttävät Jumalaa siitä, että hän olisi välinpitämätön eikä tekisi mitään, jää huomaamatta elintärkeä totuus: Itse asiassa Jumala on jo tehnyt kaiken, mitä me toivomme itsellemme rakastavalta Jumalalta. Jumalan Poika Jeesus Kristus syntyi ihmiseksi ja kärsi puolestamme suunnattomasti aina hirveään kuolemaan asti. Aatamin synti oli nimittäin jättänyt ihmiskunnan kauheaan toivottomuuteen.

Vaikka meidän ruumiimme kuoleekin, meillä on kuitenkin kuolematon sielu, koska Jumala puhalsi meihin luomisessa (ikuisen!) henkensä. Se, mikä tekee meidän olemassaolomme tietoiseksi, on siis olemassa ikuisesti. Jos Jumala ei olisi tehnyt mitään meidän syntiämme vastaan, pysyisimme koko ikuisuuden Jumalasta erossa ja siten pysyvän kärsimyksen tilassa.

Oli Jumalan suunnitelma lähettää luoksemme Poikansa Jeesuksen, jotta hän uhraisi itsensä meidän puolestamme. Hän otti kantaakseen Golgatan ristillä joka ikisen kuviteltavankin synnin. Ainoana synnittömänä hän kykeni kantamaan sen ja rakensi täten sillan sen syvän kuilun yli, joka oli syntynyt synnin kautta Jumalan ja ihmisen välille. Hänen pelastustyönsä ansiosta hän voi nyt antaa jokaiselle, joka tämän uskoo, iankaikkisen elämän (Johanneksen evankeliumi 1:12; Efesolaiskirje 2: 8-9). Kaikki, jotka uskovat Herraan Jeesukseen Kristukseen ja siihen, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista ja ottavat hänet vastaan HERRANA ja pelastajana, viettävät ikuisuuden Jumalan kanssa (1. korinttolaiskirje 15:1-4).

On olemassa myös paikka, jossa on ikuinen ero Jumalasta

Raamattu varoittaa meitä siitä, että niiden, jotka eivät usko Kristukseen, tulee maistaa toinen kuolema, ja se on helvetti – ikuinen ja ehdoton ero Jumalasta kauhean tuskan piinaamana (Ilmestyskirja 21:8). Matteuksen evankeliumissa 25:46 Jeesus mainitsee yhdessä jakeessa molemmat tiet: ***„Ja niin he lähtivät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.“*** Ilmaisut *„Jumala on kaikkivaltias ja rakastava Jumala“* ja *„maailma on täynnä kärsimystä ja pahuutta“* eivät ole ristiriidassa keskenään.

Mitä Jumalan olisi tehtävä, jos hän haluaisi poistaa kärsimyksen ja kuoleman maailmasta? Hänen täytyisi poistaa sen syy. Kärsimyksen ja kuoleman syy on synti. Niinpä hänen olisi poistettava maailmasta meidät, synnin aiheuttajat. Mutta jos hän antaisi meidän kuolla ilman synnin anteeksiantoa, jäisi meidän olinpaikaksi vain helvetti. Mutta sitä Jumala ei halua. Hänen rakkaudestaan syntynyt suunnitelma on siksi tämä:

Minä annan ihmisten lyhyen maallisen elämänsä aikana kärsiä ja kuolla, mutta heille kerrotaan evankeliumin pelastava sanoma. Näin he saavat mahdollisuuden säästyä ikuiselta kärsimykseltä ja hyväksyä kutsun taivaaseen.

Tästä seuraa kaksi päätösmahdollisuutta: ***„Joka uskoo HÄNEEN*** (Jeesukseen Kristukseen)***, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen“*** (Johannes 3:18).

Meitä koskevat johtopäätökset

Kaikkien pohdiskelujen jälkeen palaan aluksi mainittuun neljään loogiseen mahdollisuuteen Jumalan käyttäytymisen suhteen. Olisimmeko ajatelleet, että vaihtoehto kaksi on oikea vastaus? **Jumala voi poistaa kärsimyksen, mutta hän ei halua, sillä se auttaa meitä pelastumaan.**

Pyydä HERRAA Jeesusta Kristusta antamaan anteeksi kaikki syntisi. Ota HÄNET vastaan henkilökohtaisena Luojanasi ja pelastajanasi ja seuraa HÄNTÄ, jotta voisit iloita ikuisesta elämästä ilman kärsimystä.

Johtaja ja professori evp.
tekn. tri Werner Gitt

Alkuperäisteksti: Warum gibt es so viel Leid?
Kirjoittajan kotisivu: www.wernergitt.com
Suomennos: Ritva Schwarz

Julkaisija: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Germany
Sähköpostiosoite: info@bruderhand.de
Internet-osoite: bruderhand.de

Nr. 132-29 – Finnisch/Finnish – 1st edition 2017

WERNER GITT

MIKSI on olemassa niin paljon KÄRSIMYSTÄ?

Miksi maailmassa on niin paljon kärsimystä ja kuolema?

Tuskin mikään kysymys askarruttaa ihmisiä niin paljon kuin juuri tämä. Se pulpahtaa esiin erityisesti silloin, kun on kysymys Jumalasta. Monet ajattelevat, että jos on olemassa rakastava ja kaikkivaltias Jumala, niin maailmassa ei saisi olla kärsimystä eikä kuolemaa! Katsotaan, pitääkö väittämä paikkansa.

Neljä loogista mahdollisuutta

Loogisesti ajatellen voi olla olemassa neljä erilaista vastausta kysymykseen, miksi Jumala sallii kärsimyksen ja kuoleman:

1) joko Jumala haluaa poistaa kärsimyksen mutta ei voi,
2) tai hän voi mutta ei halua,
3) tai hän ei voi eikä halua,
4) tai hän voi ja haluaa.

Mikä vastaus on oikea? Siitä on tarkoitus ottaa nyt selvää.

Kuolema ja kärsimys ovat kaikkialla

Kärsimys ja kuolema ovat alituisia seuralaisiamme. Ajatelkaamme esimerkiksi luonnonkatastrofeja kuten maanjäristyksiä, tornadoja, ennätysmäisiä tulvia tai ihmisten tahtomattaan aiheuttamia onnettomuuksia kuten laivojen haaksirikkoja tai lentokoneiden maahansyöksyjä. Tiedossamme on myös ihmisten tahallaan aiheuttamia katastrofeja. Lukemattomista islamilaisista itsemurhaiskuista mainittakoon New Yorkissa 11. syyskuuta 2001 tehty terrori-isku World Trade Centeriin, jossa kuoli noin 3000 ihmistä sekä Pariisin verilöyly 13. marraskuuta 2015, jossa surmattiin julmasti 130 henkilöä.

Mutta samalla kun tällaiset kauheat tapahtumat tekevät suuria otsikkoja kokee myös kukin meistä ennemmin tai myöhemmin kärsimystä – olipa sitten kysymys hylkäämiseksi tulemisesta, menetyksestä, sairaudesta, onnettomuudesta tai kuolemasta. Joillakin vastasyntyneillä on epämuodostumia tai he kuolevat jonkun päivän päästä. Ihmiset syyttävät Jumalaa, kun kuormat tulevat liian suuriksi. Ongelmanratkaisussa haluaisin ensiksi asettaa vastakkain kaksi periaatteellisesti erilaista historian näkökantaa:

Kaksi vastakkaista näkökantaa

Näkökanta 1 -- usko evoluutioon: Tämän mukaan maapallomme on miljoonia vuosia vanha ja kuolema on historiamme alituinen seuralainen. Kärsimyksen ja kuoleman selitetään olevan ikään kuin liittolaisia elämän syntymisprosessissa – uutta elämää voi syntyä vain kuoleman kautta. Saksalainen mikrobiologi Reinhard Kaplan kirjoittaa, että *„"sisäänrakennettu" vanheneminen ja kuolema ovat tosin tuskallisia yksilölle, erityisesti ihmiselle, mutta sen ansiosta evoluutio pystyi ylipäätänsä luomaan lajimme."*

Näkökanta 2 – usko Luojaan: Raamattu nimittää Jumalaa Luojaksi. Hän arvosteli luomistyötään lopuksi ilmaisulla ***„sangen hyvä"*** (Raamattu: 1. Mooseksen kirja 1:31). Tämä arvostelu tarkoittaa koko luomakuntaa ja täten myös ensimmäisiä ihmisiä Aatamia ja Eevaa. Syntiinlankeemuksessa ihminen käyttäytyi tottelemattomasti Jumalaa kohtaan ja toimi Jumalan etukäteen antamia, kuolemaa, kärsimystä ja sairautta koskevia varoituksia vastaan. Täten astui voimaan laki: ***„Synnin seuraus on kuolema"*** (Roomalaiskirje 6:23). Synti ja kuolema kuuluvat siis ehdottomasti yhteen. Synnin kautta kuolema tunkeutui maailmaan, joka oli sitä ennen erittäin hyvä. Siitä lähtien koko luomakunta on ollut altis rappiolle ja katoavaisuudelle.

Kumpi näistä kahdesta näkökulmasta on oikea? Toisen näistä täytyy loogisesti ajatellen olla väärä! Kaikkien eliöiden soluista löytyy suorastaan käsittämättömän paljon informaatiota. Tämä on tarpeen kaikkien elinten muodostumiseen ja elämän kaikkien prosessien säätelemiseen. On mahdotonta, että informaatio syntyisi itsestään materiasta. Informaation luonnonlakien avulla voidaan romauttaa koko evoluutiorakennus. Täten voimme lähteä ainoastaan näkökannasta 2 – raamatullisesta opista.

Kärsimyksen ja kuoleman syy on siis ihmisen synti Aatamin ajoista lähtien. Näin selittyy tämän maailman yleinen kärsimys. Jokainen oppi, joka haluaa selittää maailmaa lähtemättä syntiinlankeemuksesta, rakentuu väärälle perustalle.

Täytyy todeta, että **on oma syymme, että maailma on sellainen kuin se on.**

Jumala ja katastrofit

On tullut ilmi, että kärsimys ja kuolema ovat synnin seurausta. Mutta miten on luonnonkatastrofien laita, joihin yksittäiset henkilöt eivät ole syypäitä? Ajattelen esimerkiksi Elbe- ja Mulde-jokien vuosisadan tulvaa elokuussa 2002. Jobin kirjassa 12:15 lukee: ***„Katso, hän salpaa vedet, ja syntyy kuivuus; hän laskee ne irti, ja ne mullistavat maan."***

Aamoksen kirjassa 3:6 lukee hyvin radikaalisti: ***„Tapahtuuko kaupungissa onnettomuutta, jota Herra ei ole tuottanut?"*** Samaan tapaan lukee Jesajan kirjassa 45:5a + 7: ***„Minä olen Herra, … joka tuon valkeuden ja luon pimeyden, joka tuotan onnen ja luon onnettomuuden; minä, Herra, teen kaiken tämän."*** Meitä hämmästyttää suuresti, että Jumala pitää itseään onnettomuuksien ja tuhon aiheuttajana. Ensi silmäykseltä tämä kauhistuttaa meitä. Jumala ei ainoastaan salli onnettomuutta vaan hän on jopa sen aiheuttaja. Tämä ei sovi sitten lainkaan meidän vähättelevään käsitykseemme „rakkaasta Jumalasta". Mutta ottakaamme huomioon, että sama Jumala aiheutti vedenpaisumuksen, jossa hukkui armottomasti miljoonia ihmisiä. Sama Jumala tuomitsi koko amalekian kansan perikatoon. (Samuelin kirja 15:2-3). Jumala ei tee kuitenkaan mitään mielivaltaisesti. Jumalalla on kaikkeen syynsä ja usein hän ilmoittaa tuomionsa jo kauan etukäteen: ***„Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille"*** (Aamoksen kirja 3:7). Näin Jumala teki esimerkiksi ennen vedenpaisumusta (1. Mooseksen kirja 6:7) tai Sodoman ja Gomorran tuhoamista (1. Mooseksen kirja 18). Sama Jumala tulee myös tuomitsemaan kerran jumalattomat ihmiset ikuiseen kadotukseen (Ilmestyskirja 21:8). Tämäkin on ennustettu kauan sitten (Markuksen evankeliumi 16:16b), niin ettei se tapahdu kenellekään odottamattomasti. Tätä kaikkea ajatellen on otettava huomioon, että Jumala on henkilöksi tullut rakkaus (1. Johanneksen kirje 4:16). Hän on sama Jumala, joka ***lähetti ainokaisen Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan, jotta eläisimme*** (ikuisesti) ***hänen kauttaan*** (1. Johanneksen kirje 4:9).

Yksittäisen ihmisen kärsimys

Raamattu opettaa, että yleinen kärsimys synti mukaanluettuna on osa tämän maailman kokonaiskuvaa. Ihmisen henkilökohtaisella kärsimyksellä sitä vastoin El pidä aina olla yhteyttä tekemiimme synteihin. Varokaamme tarkoin sanomasta sairaalle tai hätäänkärsivälle, että hänen henkilökohtainen tilanteensa johtuisi hänen synneistään.

Jumala sallii Jobin kärsiä, vaikka hän oli vanhurskas. Job, joka oli aikanaan maapallon vanhurskain mies, joutui kärsimään uskomattoman paljon: Hän menetti kaikki lapsensa, palvelijansa ja koko omaisuutensa yhtenä ainoana päivänä. Sen lisäksi hän sairastui erittäin tuskalliseen tautiin. Jumala ei selittänyt Jobille koskaan kärsimyksen erityistä syytä, mutta hän antaa Jobin kirjan (yksi raamatun osa) lukijan seurata kulissien takana taivaassa käytyjä epätavallisia keskusteluja, joista Jobilla ei ollut aavistustakaan. Jumalalla oli syynsä sallia Jobin kärsiä, mutta hän ei ilmoittanut sitä Jobille eikä meillekään.